

Kâbe'de Hacılar Hu Der Allah

— kul mehmet · 26 Şubat 2026

Kâbe'de Hacılar “Hu” Der Allah...

Ve Bir Milletin Kalbi Tek Atıyor. Bazı sesler vardır ki, çıkar çıkmaz havayı değiştirir. Sanki yıllardır suskun kalan bir yerden, derinlerden bir nehir gibi akar gelir. “Kâbe’de hacılar Hu der Allah...” diye başlayan o ilahi, tam da böyle bir ses oldu bu Ramazan’da. Önce bir çocuk söylüyor okul bahçesinde, zil çalarken. Sonra bir diğeri katılıyor, sonra bir sınıf, sonra bütün okul. Sonra sosyal medya doluyor, sokaklar doluyor, minibüslerde teyzeler mırıldanıyor, taksiciler açıyor radyoyu. Bir anda yediden yetmişe, Anadolu’nun her köşesinden aynı nakarat yükseliyor: Allah... Allah... O ilahi sadece bir beste değil. Bir hasretin, bir özlemin, bir teslimiyetin nağmesi. Abdurrahman Önül’ün yıllar önce yazdığı o sözler, Celal Karatüre’nin içten, boğazından kopup gelen yorumuyla yeniden doğdu. Kâbe’nin taşlı yolları, hacıların yaşlı gözleri, dervişlerin ateşli ciğeri... Hepsi bir anda bizim oldu. Sanki Kâbe’ye gidemeyen milyonlarca insan, o nakaratla tavaf etti gönlünde. İzin ver de Kâbe’ni görelim Allah, izin ver de yolunda ölelim Allah...

Bu yakarış, sadece bireysel bir dua değil; kolektif bir ah, kolektif bir gözyaşı, kolektif bir sevinç. Bu ilahi, ülkemize ne kattı? Çok şey. Öncelikle çocuklarımızın diline Allah kelimesini doladı. Dün “hav hav” diye anlamsız sesler çıkaran minik dudaklar, bugün “Allah” diyor. Okul bahçelerinde, teneffüslerde, hatta bazı okulların zillerinde bile o ezgi yankılanıyor. Bu, küçük bir şey gibi görünebilir ama bir neslin hafızasına işleyen en güçlü şeydir bu. Manevi bir aşı gibi. Milli Eğitim’in Ramazan genelgesiyle birleşince, bu coşku resmileşti, yaygınlaştı. Devlet erkânından tutun MHP liderine, Cumhurbaşkanı’na kadar herkes “helal olsun” dedi. Çünkü bu, bizim özümüzden gelen bir şeydi. Bu toprakların mayasında var olan bir sesi yeniden bulmaktı.

Peki ya bazılarının zoruna gitmesi? İşte orası insanın acıklı tarafı. Kimileri “laiklik elden gidiyor” diye feveran etti. Kimileri “tarikat propagandası” dedi, kimileri “siyasi istismar” yakıştırmayı yaptı. Oysa o ilahiyi dinlerken ağlayan teyzenin, okulda çocuklarla birlikte zikreden öğretmenin, minibüste gözleri dolarak dinleyen şoförün derdi ne siyaset ne tarikat. Onların derdi sadece Allah’a yakın olabilmek. Onların derdi, çocuklarının küfür yerine zikir öğrenmesi. Onların derdi, bu coğrafyada hâlâ “Allah” diyebilmenin verdiği hürriyet duygusu. Rahatsız olanlar, belki de şu gerçeği görmekte zorlanıyor: Bu millet, bin yıldır “Hu” diyerek var oldu. Selçukluda, Osmanlı’da, Cumhuriyet’te de aynı Hu vardı. Farklı dönemlerde farklı şekillerde ifade edildi ama öz hep aynı kaldı. Bu ilahi, o özün 2026’daki yankısı sadece. Kimsenin tekelinde değil. Kimse kapamaz, kimse yasaklayamaz. Çünkü o ses, milletin kalbine nakşedilmiş. Biliyor musun, en duygulandıran kısım ne? Çocuklar. 5-6 yaşındaki minikler, “Göster cemalini görelim Allah” derkenki safıkları. Henüz dünyayı kirletmemiş gözlerle Allah’ı istiyorlar. O masum sesler yükselirken, bir an durup düşünüyorsunuz: Belki de bu nesil, bizden daha temiz bir imanla

büyüyecek.

Belki de bu ilahi, sadece bir beste değil; bir milletin yeniden kendine gelme çabası. Bir uyanış. Bir hatırlayış. Kâbe'de hacılar Hu der Allah... Yer gök inim inim iniler Allah... Bu sözler bittiğinde bile kulakta kalıyor. Kalpte kalıyor. Ve inanıyorum ki, bazılarının zoruna gitse de, bu ses uzun süre susmayacak. Çünkü susarsa, bu milletin bir parçası eksik kalır. Allah'ım, bu coşkuyu, bu muhabbeti, bu teslimiyeti daim eyle.

İzin ver de Kâbe'ni görelim, yolunda ölelim, cemalini görelim.

Âmin. Vesselam.

Mehmet Aluç